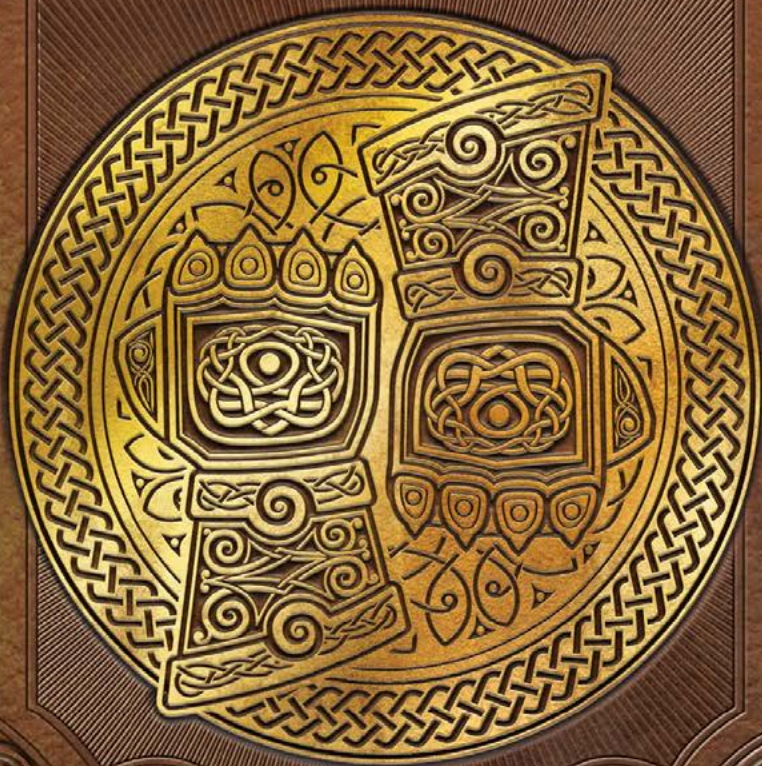

THOR

A RUKAVICE SILY

Thor a rukavice síly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Julio Fajardo

Thor a rukavice síly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

 P R E S S

Original title: THOR y los guanteletes del poder

© Julio Fajardo of the text

© Juan Carlos Moreno of text of Viking world

© Juan Venegas for the cover illustrations

© Diego Olmos for the interior illustrations

© 2019, RBA Coleccionables, S.A.U.

© Of this edition: Albatros Media, a.s., 2022

Translation © Ludmila Mlýnková, 2022

Translation © Olga Macíková, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4485-5

ISBN e-knihy 978-80-264-4507-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4508-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4506-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

THOR

A RUKAVICE SÍLY

HLAVNÍ POSTAVY

Bohové

THOR – bojovný bůh, prvorozený syn boha Ódina, Otce veškerenstva, a obryně Jörd. Je to bůh hromu a majitel mocného kladiva Mjöllnir.

LOKI – syn obra a bohyně. Je to bůh mrštného jazyka a svůdce, který vymýšlí lsti, ze kterých by mohl mít prospěch, ale které většinou nedopadnou dobře.

ÓDIN – je hlavní bůh, zvaný Otec veškerenstva, který nastolil řád ve vesmíru. Ze svého trůnu zvaného Hlidskjalf dozírá na svět, který obývají Ásové, rod bohů z jeho krve.

FREYA – bohyně z Vanaheimu. Je nejkrásnější a nejvýznamnější bohyní všech devíti světů. Bývá označována jako bohyně plodnosti, lásky a krásy, ale je i největší znalkyní magie seid. V Ásgardu jí patří kraj Folkvang, který dostala darem od Ódina.

HEIMDALL – je adoptivní syn boha Ódina a devíti matek, které ho krmily krví divokých prasat. Díky jeho mimořádné vnímavosti ho otec pověřil hlídáním brány do Ásgardu, která se nachází na konci duhového mostu zvaného Bifröst.

Obři

GEIRRÖD – obávaný obr, jehož sídlem je palác

Geirrödargardar. Je znám jak svou ctižádostivostí
a podlostí, tak i znalostí magie.

GJALP A GREIP – obryně výjimečné síly, dcery Geirröda.

GRÍD – obryně, neobyčejně zručná ve výrobě zbraní.

S Ódinem počala boha Vídara.

Nezkrotitelná síla

PROSTŘED NOCI PROŤAL TMAVOU OBLOHU záblesk, který na okamžik osvětlil i ty nejzapadlejší kouty v údolí. Z Thorovy ruky právě vylétlo kladivo Mjöllnir, jeho nejsilnější a nejúžasnější zbraň. Rozčíslo nebe nad Thrudheimem takovou silou, že dlouhotrvající blesk zalil mléčným světlem vše na dohled. Nebylo se čemu divit, Mjöllnir v sobě totiž dokázal zkoncentrovat běsnění nespočetných bouří, které bůh hromu Thor přivolával.

Thor zklamaně přitáhl k tělu svalnatou paži. V měsíčním svitu se na skále a trávě pod jeho nohama odrážela silueta jeho mohutné postavy. Chystal se vymrštit kladivo směrem k nebeské klenbě, a dokonce už udělal pár kroků, aby do hodů vložil co největší sílu. Prsty stále ještě svíral Mjöllnir, který mu však z dlaně vyklouzl sám. A nejen to, dokonce se vznesl do závratné výšky nevídanou rychlostí, z níž se Thorovi málem zatočila hlava.

„Zatraceně!“ zaláteřil Ódinův syn, vědom si toho, že kladivo nenabralo směr, kterým ho pravačkou hodil. A ještě ke všemu je mu úplně jedno, jaké úsilí Thor do pokusu vložil.

Mjöllnir stoupal na obloze stále výš a výš, až se Thorovi ztratil z dohledu. Bůh hromu vytušil, že ona zář na nebeské klenbě není

nová hvězda, ale jeho kladivo. Když Mjöllnir dosáhl nejvyššího bodu, objevily se vedle něj dva temné mraky, černější než noční obloha, které se k sobě přibližovaly, jako by byly přitahovány nezvladatelnou silou. Když do sebe narazily, obrovský výboj bílého světla ozářil i to nejodlehlejší místo onoho kraje.

V tu chvíli se horami Thrudheimu rozlehl zlověstný rachot, jako by v útrokách země právě vybuchla obrovská masa kamenů a žhavé lávy. Thor měl pocit, že i v něm něco explodovalo. Možná to bylo kvůli neodbytné touze, aby poznal všechna tajemství svého kladiva a aby se ho konečně naučil dokonale ovládat.

Právě to byl důvod, proč se rozhodl vyrazit z paláce v pozdních nočních hodinách a dojít na předem vyhlédnuté vzdálené a opuštěné místo. Činil tak už několik dní, protože se chtěl v klidu zdokonalit v ovládnání Mjöllniru. Prováděl mnohá cvičení, která by nepochybně zvládl se zavřenýma očima a bez velké námahy, kdyby se ovšem jednalo o jakoukoliv jinou zbraň. Velmi dobře věděl, že pokud by se dokázal s Mjöllnirem sladit, kladivo by přijalo za své jeho myšlenky a přesně reagovalo na jakýkoliv projev Thorovy vůle. Bral tento trénink tak vážně, že měl na sobě i oděv, který by si oblékl do válečné vřavy: kabátec z tmavé kůže a přes něj šupinovou zbroj, která byla tak těžká, že když ji vyrobili, museli ji donést do Bilskirniru tři kováři.

Když už hodnou chvíli kráčel rázným krokem, dorazil Thor konečně do vyprahlého a neobydleného údolí, jehož úbočí byla lemována tisíciletými nánosy horniny. Na tak bohem zapomenutém místě nemohl ublížit živému tvorů, i kdyby nad kladivem ztratil veškerou kontrolu.

Poté co znovu upřel zrak na oblohu a viděl, že zář vydávaná Mjöllnirem je intenzivnější, vytušil, že kladivo začalo klesat, proto bleskurychle vyběhl na nejbližší kopec. Bez přemýšlení se vši silou odrazil, aby se udržel ve vzduchu co nejdéle. Chtěl zachytit

kladivo do ruky ještě předtím, než on sám dopadne na zem. Měl v úmyslu porovnat svou vlastní sílu s energií, kterou kladivo nasbíralo během volného pádu, a kdyby se přitom opíral nohama o pevnou zem, byl by oproti Mjöllniru ve výhodě.

Vypadalo to, jako by Thora jeho titánské úsilí vyneslo až nad vrcholky okolních hor. Hodnou chvíli se zdálo, že pluje vzduchem ve stavu beztlíže a přitom pozoruje, jak se kladivo řítí střemhlav dolů.

Ve chvíli, kdy se Mjöllnir ocitl zhruba stejně tak vysoko jako on, Thor rozevřel dlaň pravé ruky a připravil se na to, že bude muset snést velkou zátěž a ztlumit očekávaný náraz. I když v duchu počítal s možností, že kladivo dopadne příliš rychle a nepodaří se mu ho zachytit, v klíčovém okamžiku pocítil, jak ho zachvátil nečekaný pocit úzkosti, který projel jeho tělem jako ostří nože. Neznámá síla ovládla jeho ruku a dodala jí na mohutnosti, aby ji mohl nastavit tak, jak bylo třeba. Kladivo mezitím překotně klesalo k zemi a jeho pád doprovázelo ohlušující svištění, jako by lukostřelci právě vystřelili tisíc šípů najednou.

Když topor narazil do Thorovy dlaně, pocítil takovou bolest, až si na okamžik pomyslel, že mu Mjöllnir utrhl všechny prsty. Po chvíli však utrpení pominulo stejně tak rychle, jak se objevilo. Boha hromu napadlo, že mu tím Mjöllnir chtěl dát výstrahu nebo se snažil naznačit, jaké útrapy by mu mohl způsobit, kdyby se někdy zpřetrhalo ono bratrské pouto, které je prazvláštním způsobem pojilo.

Ačkoliv se Thor odrazil vší silou, jaké byl schopen, v rozhodujícím okamžiku nedokázal kladivu zabránit v pádu. A jako by to nestačilo, Mjöllnir táhl teď Thora k zemi mnohem rychleji, než kdyby klesal jenom vahou vlastního těla. Než oba dopadli na zem, stačil se Thor pouze natočit tak, aby svým tělem zbrzdil náraz kladiva do země a zmírnil jeho zničující sílu. V tu chvíli se

z prohlubně vzniklé po dopadu Mjöllniru rozběhly do všech stran nespočetné praskliny, kterými z útrob země začaly tryskat proudy ledové vody. Netrvalo dlouho a staly se z nich řeky. Od té doby protékaly tyto řeky s nebývale studenou vodou i těmi nejvzdálenějšími místy Thrudheimu.

Ze stovky sálů v paláci Bilskirniru nebyl snad jediný, do kterého by Thor oné noci nezabloudil, aby se zbavil vnitřního neklidu. Po návratu z odlehlého údolí se bez zjevného důvodu potuloval komnatami stejně jako uschlý list, se kterým si pohrává vítr. Služebnictvo se mu klidilo z cesty ze strachu, že opět dostane jeden ze svých záchvatů vzteku, protože poslední dobou byl bůh hromu mimořádně popudlivý. V mládí byly jeho návaly prchlivosti a zlosti vyhlášené a teď se zdálo, že se znovu přestává ovládat, což Thorovi na klidu nepřidalo. Dost možná ale nikdy nepřestaly být součástí jeho povahy.

Pravdou však bylo, že od té doby, co od mistrů trpaslíků ze Svartalfaheimu dostal darem kladivo, se jeho vznětlivý temperament zklidnil. I když ho Mjöllnir ještě zcela neposlouchal, bylo zřejmé, že mezi Thorem a jeho zbraní vzniklo pevné pouto, které podivuhodným způsobem umocňovalo ty nejlepší vlastnosti jednoho i druhého. V Thorových rukách získalo kladivo mnohonásobně větší sílu a bylo schopné rozdrtit skály a přivolat bouře, které odrážely změny nálad boha hromu. Thor postupně začal chápat, jak obrovskou mocí kladivo disponuje. Stal se rozvážnějším a vyrovnanějším, což se projevilo na způsobu, jakým mluvil, a dokonce i na jisté přívětivosti v jeho pohledu. Nicméně oné noci nebylo po Thorově vnitřním klidu ani památky, ovládal ho vztek a pocit bezmoci kvůli nevydařenému pokusu, který právě absolvoval.